

19М27

КИРИЛЮ
КУЦЮК КОЧИНСЬКИЙ

НЕПОБОРНІА НАДІА

КРИТЕРІОН

**КИРИЛО КУЦЮК-КОЧИНСЬКИЙ
НЕПОБОРНА НАДІЯ**

Обкладинка: Деніса Машек

КИРИЛО КУЦЮК-КОЧИНСЬКИЙ

НЕПОБОРНА НАДІЯ

поezії

Оксолані Зоб'як
по добри'згадкы
Кирило
Куцук

Бухарест
К. І. 1984

ВИДАВНИЦТВО КРИТЕРІОН
БУХАРЕСТ — 1981

ТОМІС

Затемнюється море і сивіє,
Нуртують хвилі перлами-сльозами,
Обвівсь поет величними рядками —
Стихія бур його не розуміє.

Знемігши, день у розкошах німіє,
Та сіль холодна берег б'є без тями,
Неначе прагне повалити брами, —
Безпомічна їх підпирає мрія.

Крило землі заноситься туманом,
І тяжко дишать води ураганом
У пошуках незвіданих доріг.

Отут казок усіх метаморфози,
Де, подолавши відчаю поріг,
Овідій день зустрів свого апофеозу.

ШЕВЧЕНКО

О Канів мій, зоря моя, печаль моя!
Тополями освітлений тернистий шлях,
Ти котиш із Дніпра у Чорне море хвилі,
Відвагу думки ти розносиш по світах.

Світитимеш в віках, маяк наш незгасимий,
Бо полум'я твоє — могутнє і тривке,
Ще б'ють із надр землі джерела іскрометні
І живиться вогнем коріння степове.

НОВІ ЖНИВА

*А мой жребій с голяками,
но бог мудрості дал часть.*

Г. Сковорода: «Песнь XXIV-я»

Під деревом в саду поет сидить,
Селянський син із кореня співців,
Із арф святкових долітає спів, —
Це знак, щоб в слово радість перелить.

Він вирішив зі світом в мирі жить,
З воріт кривавих гнать сліпих гінців,
Любити книги давніх мудреців,
Ридання гамувать, коли щемить.

Хоч дивний сум і сковував уста,
Сіяла в зернах правди красота, —
Щезали із душі зловісні тіні.

Нові жнива наблизяться в горінні,
Пожнуть нащадки схилені жита —
Народ освітить вдумливі літа.

ТВОРЕЦЬ

Пам'яті Олександра Довженка

I.

Буяння радості розцвіло в снах,
Де марять береги Десни красою
І війська хмар готуються до бою,
Дивується, — і усміх на устах.

;

Тріпоче серце — полохливий птах,
Побачивши ікону неспокою,
І встелюється світ кругом різьбою, —
А мрія лине по сухих степах.

.

Відлуннями потужних сивих рік
Задзвонять коси, мов чайки чубаті, —
Сильніший бурі босий чоловік.

Несе його на крилах лист пухнастий,
Серед завихрень вирів вікових,
І дергою вкриваєсь скрип коліс нових.

II.

Зібрався в довгу путь онук Даждьбога,
В собі піднісши вартісний бурштин,
У розпачі безпомічних сивин
Зросла бурхливо у душі тривога.

Покрила тінь бушуючі пороги,
Зчавивши жалями гіркий полин,
Крилом ударив хмари чорний дим
І дикий тур загострив сиві роги.

Вогнем знялись пригнічені оселі,
Ізнищені сліпучо з літака,
Мовчав і йшов, колючий сніг хурделив.

Оспівана земля батьків стогнала, —
Краса свої всі шати розірвала,
Та не впустила пензля впевнена рука.

III.

Стояв він на горбі й трубив у ріг,
З'явивсь з далеких гір лезгин броватий
І взявсь дешевий хист базарувати,
Злорадно стиснувши в руці батіг.

Обвіяного пилом всіх доріг
Обурили художницькі палати,
І не повірив він в блискучі шати —
Від жалості творець краси знеміг.

Шепоче у полях любов зерна
І глину пробивають враз скорботи :
Не слід той спів відродження сполоти.

Чатує за могилою облога,
Всесвітню панахиду править строго,
Та тінь розбризкує світильником весна.

РУБЕНС

Рубенс, каміння блакитне розбивши, мов
зраду,
Кинув на землю байдужу литаври чуття,
Вазу узявши гарячу із жалю буття,
Рожі чудові зібрав в ній з казкового саду.

Сяйвом барвистим пробивши тужавлення
владн,
Серцю розтятому сон не давав вороття ;
Як божеством засіяло невинне дитя, —
Ярість ночей замінила висока балада.

Озеро суму кривавилось в чаші зеленій,
Гріх забуяв і щезав у жалю іскуплений,
Зорями стали краплини ізлиті рукою.

Подиву блиск все кружляв у заквіті
весною,
В темінь морів западала незвичність
красот,
Іскрами барв заблукавши з пожеж до
висот.

В СОБОРІ

*Укрийте мене, укрийте:
Я — ніч стара,
Нездужаю.*

П. Тичина «Сонячні кларнети»

Суддя торкнувсь журливого чола, —
В соборі він під звуком гімну — перший,
І херувим все плакав добросердний,
Топила течія добра і зла.

Тривожно загорнула церкву мла,
Плела таємно змови сіті й верші, —
Чудовий голос затремтів на версі,
Та вкрила силу молоду зола.

У вівтарі старім вогонь погас —
Справляло візантійство роковини,
Забувши назавжди свої провини.

Не зміг юнак ще вирватись з твердині,
Знайти свій шлях стрілчастий на мілині,
«Поета боком ставлено всякчас».

ІВАН ВИШЕНСЬКИЙ НА АФОНІ

Збудився день в стрімких зелених горах,
Осяяв блиском звихрені висоти,
Нікому спів ранковий не збороти,
Не стерти із душі назрілий сполох.

Буяння світу — полиск метеора,
Самітність зменшила твою скорботу,
Вже царські врата обняла пишнота
І линуть ночі в старогрецьких хорах.

Гартуєш дух і тіло у постах,
Лице твоє покрила білизна, —
Нова доба з'явилася у снах.

Ти ловиш жадібно прапредків голос,
Палає сонце, і ніхто не зна,
Що у віках росте надії колос.

ПАВЛО ГРАБОВСЬКИЙ

Пішов у світ він ранньою росою,
Як сяяв в срібних променях Парнас, —
Солоні сльози витер в пізній час,
Як груди розривалися від болю.

Потоки мрій проймалися журбою,
Розпався ржавий меч величних фраз,
І білий саван немочі щораз
Придавлював його думки марою.

І все ж не згасло сонце життєдайне
В жемчужних відблисках снігів тайги,
І час освячував страждання тайни.

І снились в тюрмах золоті луги,
Розквітнув дальний південь в ніч нудьги,
Тоді заблиснув рідний край безкрайний.

ЗГАСАННЯ ЛЕСІ

Коханий мій, схилися наді мною,
Струси повіки від тривоги земних,
Он вісті розпливлися тут луною
І тіні сосон колихають їх.

Причаїлось серед кущів повітря,
Схитнувши бори дивним предчуттям,
У синь струмить ялиць зелене вістря,
Журба заблисла мармуром життя.

Дивись, як світиться в гаю живиця,
І в подиху вітрів самотність гра,
А може, то хвилюється пшениця,
Клеочуть птахи сиво, як зоря.

Наземний час — опалений жагою,
І до небес обірвані мости,
Димлять однак стежки понад горою,
Ачей зчорнів надії ліс густий?

Важкий призов позбавлений спокою, —
Давно плачу вітчизні цей оброк,
І гра сопілка тугою людською, —
Життя людського обриває крок.

По межах світу непосильні мандри
І сірих пірамід висока даль,
Єдина правда — марення Кассандри, —
Старий вітряк незайманих проваль.

Пощо святе обтяжливе змагання,
Пориви гарячкові в далечінь,
В джерелах чистих змите дозрівання
Збережене в ночах палахкотінь ?

Куща вогнистого не відсахнулась,
І пощастило корінь бур знайти, —
Недуже тіло від мети спіткнулось, —
І попелом завіяло сліди.

Та блиск свічок врятується в напрузі,
І радість принесе ще мій вогонь,
Коханий мій, не піддавайся тузі,
Тепло долонь моїх вночі боронь.

ЗАВТРАШНІЙ ГАМЛЕТ

Ось світить килим зоряних калин,
Встеляє небо блисками зорин, —
Летить нестримно в світ нова комета
І трубить в ріг, стрясаючи планету.

Отруту мирно п'ють Федун і Клим,
Вогнем лісів не загорівсь полин,
Та сумнів колиха єство Гамлета,
Неначе сон лякливого поета.

Збагнуті вже тайнописи нейтронів,
Встають на диби в гніві дикі коні,
Вергає стріли грозовий перун.

:

Побачить зір над берегом табун,
Невинні риби — покотом убиті,
Захочеться Гамлету жадібно ще жити.

ШУМЛЯТЬ ТОПОЛІ

Летіла гордо в долину стріла
І кликав очерет густий весною,
Я бачив запустілість над добою, —
Тополю, що вже мохом обросла.

Пливуть тяжкі століття без числа,
Стинають ліс одною стороною,
Лотоки хмар загрожують грозою, —
Недолі перст над світом ізвиса.

Стирають плечі вогкість сірих стін,
Хоч силу відбира рожевий кмин, —
Все ж сонце сяє жаром над водою.

Горять тополі втомлені весь вік,
Та їх порепану кору я гою,
І чую: плещуть хвилі сотень рік.

ПОЖЕЖА

Крутилась по степу хмарина диму,
Зливаючись з землею на порі, —
Колосся похилилось від жару,
І сум вдихнув хвилину невловиму.

Жалівся я потрісканій корі
І на плечах носив крило незримо,
Роздавши людям всі свої дари, —
Юрба не зрозуміла нескоримість.

Безсило зняв я зір палкий до неба,
Уздрівши бані і страшний пожежа,
Почув слова : «Щадіть, страхіть не
треба !»

А дід старезний взяв мене в опіку,
Рядном накрив він привид первовіку,
Щоб не лякав мене шалений гар.

ВІТРЯК РОЗП'ЯТИЙ

Сліди імли пливуть на жовтосивім тлі,
Ряди тополь стоять у мертвому спокої,
Подоба вітряка — хвилястого героя, —
Спянінню віддана, хитаєсь на землі.

Крила чотири сплять у забутті,
Між ними туляться старі години,
Що снять водно про бурі невразимі,
Чатує пильний ворог на путі.

Шепочуть мудреці поради негучні, —
Помалу розсувається вітрів заслона,
Нова снага припала вже до лона —
І роздаються ще нечувані пісні.

Почувши журавлиний крик у ріднім краю,
Під вітром я стою і душу відкриваю...

СВІТЛА ОСІНЬ

Поміж тополь стояти і не йти,
Дивитись, як золотить листя осінь.
Крихкі дерева пнуться у світи,
Де буреломи міжпланетні косять.

Тріщить коріння палахким вогнем,
Кипить дупло у стовбурі гарячим,
А промінь ллється з гір крутим ключем
І зайчиком рожевим в сутінь скаче.

Шукає світ своє єство в тремтінні,
Повітря дужче світить між стебел,
Покіль, віддавши пишні шати тлінні,
Заблисне простір сотнями джерел.

ВЕЧІРНІ ОБРІЇ

Втихає шум, густіш снуються птиці,
Звисають з неба жмутки павутин,
Бреде по люстрах вод журлива тінь,
І п'є політ прозорий чарівниці.

У хмарі зблискують жаркі суніці,
Чебрець збирає тугу височин,
Буяє дух у розпачі годин,
Блищить на дні камінної криниці.

Прибув у пристань промінь мандрівний,
На веслах в'яне проблиск вогняний —
І крик пустельний кане в забуття.

Припавши до землі лицем, я жду
Окриленого свята прибуття —
Від щастя стрепенуся на ходу.

НЕЗГАСНА СВІЧА

Допізна у мене ще блимає світло,
У закутках сутінь допитливо бродить,
А в білій хатині надія розквітла, —
Пускаю я човен відважно на води.

В маленькій кімнаті у жалібній шаті
Не раз ти впадала в зневіру глибоку,
Ключі загубивши й казкові палати, —
Для радості серце закрила до строку.

Чужа ти для мене, дороги не знаю,
Та можна загоїти зранені межі,
Бо легіт весняний несеться із гаю, —
Розвію я попіл сумної пожежі.

ЗГАСАННЯ ЮНОГО ПОЕТА

Пам'яті Юрія Черкавського

Його вітав на полі синій льон,
Рясним любистком муза в нім буяла,
У серці мріями вінок сплітала,
А небо усмішкою йшло у сон.

Приманював зрадливо Купідон,
І вірилось, все переоре рало,
Сліпили зір покривлені дзеркала,
Лякав багатомовний Вавілон.

Над річкою в кущах, в колючім терні,
Зреклась циганка долю відгадать,
Розлилась повідь в судний день по кручах.

Від ляскоту рушниць розбилась чаша,
Поплинули за водами ромашки, —
Сестра почала жито чорне жать.

ОСТАННЯ НІЧ В ПАРИЖІ

Краса дрижала в дзеркалі очей,
Та ніч збирала громову погрозу,
Отруйно пахли красні туберози,
Прадавній страх пробрався до грудей.

Громадив гнів століть лихий пігмей,
Сплітав ненависть мов стебло рогозу,
У судьбоносну мить страшні полоззя,
Внесли пожежу до твоїх дверей.

Розбризкався терпіння жар в думках
І неба люте, непокірне дно,
Застигли роги місяця в руках.

Ти марно кинулась в життя бистрінь,
Не врятувало голубе вікно,
Як попливло прозоре лоно в тінь.

САМІТНІСТЬ КАЛИНИ

Плоди звисають гронами терпкими,
Від них калина уроста в коріння,
Голосить бурями журба осіння
І котиться просторами пустими.

І меркнуть до зорі стежками лісовими
Пориви весняні, заковані терпінням,
Потуги родові, присипані камінням,
Вповили немовля пеленами новими.

(

Не бійсь, сирітко, зайвої ваги,
Кропись росою рано від жаги,
Піднявши крила у душі веління.

Захлялим мандрівцям в часі тяжким
Дзвени ти благовістям, наче дзвін,
Палахкоти вночі вогнем-промінням.

ШАТРО В СІЯННІ

В степу закам'янілім на могилі
Невпинно тліють стебла молоді,
Похилий князь тут зір втопив в біді,
Заплівши славу в жовтім небосхилі.

Волошки стоптані, сліди немилі
Поволі кремезніють у біді,
Бандура заспана бринить в мольбі, —
І сивий стовп встає з землі тужливо.

В шатрі одначе мати вість почула,
І доглядає боязко свічки,
Росте сіяння на струнких колонах.

Вставай серед ланів сліпих, мадонно!
Бо ти журчання хвиль ще не забула,
Тут все співає про часи стрімкі.

НОВА ВЕСНА

Буйно палало в небеснім одінні,
Пахло розкішно в саду біля нив,
Жар негасимий горів у видінні,
Вдень хороводом щасливих водив.

Древо пізнання скріпило цю згоду,
Віти згорнувши над миром життя.
Гордо неслися усміхнені води,
Ранком травою журба обросла.

Сяючи мармуром рук серед віття,
Леся обняла блискуче стебло,
Крила вогненні витали над степом,
Небо росою кропило чоло.

Воля владична мене чарувала —
Погляд зірчастий в очах осяйних,
Променем сонця, життям прикувала
Сльози — тривоги неждані весни.

Птахи вернулись в солом'яні стріхи —
Трудженим жилам сріблястий поріг,
Крила сіяли барвисті з утіхи
В ніч сивизни серед знайдених мрій.

ЗОДЧИЙ

В Підкамені, неначе від пожару,
Горів на вежі жовтуватий сніг,
Гижицький сам на палицю наліг
І сипав щедро барокковим даром.

В Почаєві від тягару олтару
В склепіння хтивім сплеті він знеміг,
В житті його повстав новий поріг,
Зливались фарби — розгорались чари.

Спинився час в цяцькованих мережах,
Тумани сизі розпливлись по межах
І глибше в борозну прорилось рало.

Ліси шуміли і життя палало,
А розкоші чужі сивіли все лицем,
Тягнули в брань закованих живцем.

ПОТРЯСІННЯ

Горять терни широкими шляхами
І чисте небо хмарою димить,
З граніту промінь повстає на мить, —
І морять кволий зір сліпучі плями.

Лежу прикутий, стиснений до брами,
І звук безжальної коси щемить, —
За мурами розбитий віз лежить,
А коні злякані біжать світами.

Сховав рубіж всесвітній тайну сну,
Країну сонця — скрипку голосну —
Таємні знаки знає літописець.

Трясе старим ключем глибинна міць,
Гойднувши хвилі, що зустріли місяць
Смерканням ще незайманих криниць.

ГАЙНА НОЧІ

На сріблomu тлі предковичної ночі
Палали жарини самотніх узлісь,
А липовий цвіт, розкриваючи очі,
Обстежував слід неспокійних коліс.

Збудившись поволі із смутку мовчання,
Зрадів я, відчувши сусідство тепла,
Повітря в тремтячій горіло шуканні, —
Медові потоки полились з дупла.

На полі зустрів я пшеничний світанок,
Скрипіли вози на дорогах віків,
І сонце невпинно тривожило ранок,
Бурхливо кресало вогні із підків.

А пісня гриміла, з степів долітала,
На гіллях лишивши сльозу золоту,
Таємність чумацьких часів розкривала,
І біль гамував вже свою гостроту.

БОЛІСНЕ ВИЗРІВАННЯ

Пам'яті Тимофія Куцюка

Ранкових днів незвідані дороги
Манили з сну бурхливого тоді,
На славу дому ти збирав плоди
І осідлав поспішно вороного.

/

Боровсь із голодом душі недовго, —
Знов забуяли сили молоді,
В очах заграли далі голубі,
Доба вторила ритм коня баского.

Змінила твар спустошена весна,
Пославши клич про гордість перемоги, —
Густіша стала ночі пелена.

Споруджувала смерть свої пороги, —
І нила від жалю душа смутна,
Прорвавшись зрілістю в твої чертоги.

ОСТАННІЙ МОГІКАН

Померк в долонях давній грім,
Смерекою спочив і стік сльозою,
Білястий камінь загорівсь тобою,
Обвівши місяць саваном густим.

Блукав один ти з спогадом своїм,
Скропив сопілку кров'ю молодою,
Ліщину яру прикрасив різьбою,
Топився сіллю на горбі німім.

Ти прагнув вирватись з тяжкої вроди —
Розбились мрії на шляху крутім,
Заплутались у терні насолоди.

Зерно братерства і надія згоди
Розвіялись в завії сніговій, —
Тремтить на персні промінь золотий.

ЗНЕСИЛЕНІ КРИЛА

Торкалось до мене отруєне зілля,
Борсалоя серце в затемнених снах,
Напився води я в криниці Поділля,
Зірвала із місця мене чужина.
З'явилась з-під блискавки ніжна дорога,
Стелився під ноги загублений лист
І дзвони дзвеніли, немов осторога,
Обличчя надії у серці злились.
У тінях пекучих громадилась сила,
Мене не страхала ніяка гроза,
Я рвався до неба невпинно на крилах,
Не знав, що то значить дивитись назад.
Каміння повстало, де сірі лотоки,
Все ж маю надію до цілі дійти,
Оброслий, в тернині курган мій високий, —
Як тяжко скарбницю нагору нести.

ВАРФОЛОМЕЙСЬКА НІЧ

Село ясне стиснулося в аркан,
Коли топтали тут зелені межі,
Престол душився в обіймах злих пожежі,
Диміла церква, дзвони та паркан.

Тріщала баня, мов серця селян,
І вітер ніс краски і сліз безмежжя,
Старих будов розпалювались вежі,
І докотився голос до бужан.

Ударив недруг у підлогу ночі,
Прадавній сон сліпий святе толочив,
Винищував добро лихий вогонь.

А я стояв в каплиці при дорозі
І ждав страшну відплату у тривозі,
Та спала безтурботно оболонь.

РОЗЛУКА

Трава затоптана біля криниці.
Пригаслі зорі линуть вслід вітрам,
Посивіло давно крило орлиці
Далеко від ясних небесних брам.

Вінки весни в огні палають,
Забувши дивні чари краси,
Хилю я чашу гіркоти з відчаю —
Мені в ріці дитинства не плисти.

Коли зів'яли материнські руки,
Гранітний камінь на душі заліг,
Не випарилась ще сльоза розлуки —
І раниць мої ноги ще моріг.

ШИРОЧІНЬ

Згадаю у журбі часи ворожі:
Прив'язаний до дерева мій кінь,
Що бив стерню, застрілу широчінь,
Аж шерсть летіла в просторі порожнім.

Запрівши, розігнутися не може.
Угрузши в сиву глину, наче тінь,
Блукала сліпо чорна сновидінь, —
На камінь впала змова та безбожна.

Горить на гілці скромний жовтий цвіт,
Що буйно розростаєсь без пори,
І видно кволий промінь давних літ.

Стоїть уперто велет без кори,
Юнак вогнистого коня сідляє, —
Могутній слід його на дубі залягає.

МАТИ

Журливо стоїш понад лугом,
Згубившись в бурхливості хвиль,
Вже сонце сховалось за пругом,
І пилом покритися ковиль.

Літа проковтнула безодня,
Гойдаються тіні, як дим,
Надія в ці ночі холодні
Скрізь стелеться мохом німим.

Зірниця ще марить минулим,
Та бурі набуток твій жнуть,
Шляхи, що мов сон, промайнули,
Вогненні колеса зітнуть.

ПОХИЛЕНІ ЛІСИ

Далекий край, де дим казок закутий,
Де тліють темні відростки пеньків,
Все кличе в вир нуртуючих морів, —
Зоставсь жалібний клич садів забутих.

А жовтий пил, що зорями проткнутий,
Відбивсь іржею кручених стовпів,
І вабить душу сум густих лісів —
Таємний скарб сумних оаз безлюдних.

І кожен син сміється сам зухвало,
Згадавши час, як жовкнула, бувало,
Отава із обіцяних раїв.

Тремтить од сонця тінь струнка гаїв,
Хитається під вітром вись споруд,
Долає марно хисткість сну упертий труд.

ЛІСОВИК

Схилився над теплим полум'ям в молінні
Придавлений журбою лісовик,
Розгубленість світилась з-під повік,
Розбуджена у буйному цвітінні.
Опалював вогонь квітки кохані,
Розтоплював хисткі мережки снів,
А на твердих крижальях давніх днів
Застигло сонце в сивому тумані.
Серед дерев звивалися печалі,
І потекла із верховіть гроза, —
Здригалася в самотності душа,
Як грім летів розбурхуючи далі.
І дощ рясний розмив тяжку зневіру,
Заблисла райдуга на всю небесну шир,
Зібравши світочі земних офір, —
І на узліссі забриніла ліра.

ЛИСТ ДАЛЕКОМУ ДРУГОВІ

Імла заходить вже у крайній сполох,
І б'ється серце від думок безсиле,
В сітках мисливських нетрів захололих —
Шукає оборону цвіт твій милий.

Бичує дикий вітер суходоли,
В душі дерев дзвенять холодні стріли,
І путь твою закрили частоколи, —
Та з півдня рветься гомін легкокрилий

Гнівливих слів твоєї самоти
В плоди розкішні кільчиться зерно,
Гартує тишу певністю мети.

Простори рідні стеляться наметом
І клоняться із дивним пієтетом —
Сонети жде мінлива сторона.

БЕЗБОРОННІСТЬ

На мокрих плямах нездоланих стін
Щілина страх неімовірний сіє,
І загадково дім безлюдний тліє,
Стискає серце, мов пожежний дзвін.

Роки бурхливі переходять в тлінь,
Холоне жар життя і шал німіє,
Тендітне світло ледь леліє
І котиться габою навздогін.

Похилі вартові покинули пости,
Здригаються від прохолоди гори,
В душі завмерли краплі кар суворих.

Захланній юні час приніс прощання, —
І стеляться до хмар нові мости,
Щоб пригорнути марення останні.

ЗАПОВІТНА ПУТЬ

Могутня іскра шлях відкрила,
Огнисто небо облягла,
Горять крижалі, як світила, —
Від блискавки дрижать поля.

Давно вже стерлися ознаки,
Навпомацки, немов сліпий,
На зови мармурових знаків
Спускаюсь берегом стрімким.

З грудей тягар років відкинув
І, де вінок весни лежить,
З степів осмалених прилинув,
Бо ще в серцях журба тремтить.

Ключем ще замкнута розрада,
Вітри клубками ще пливуть,
Та я знайшов собі пораду :
Натрапив на завітну путь.

ЗАВОРОЖЕНИЙ ПАЛАЦ

Кощій накреслив у глухих склепіннях
Зловісні візерунки на стіні, —
В покорі хиляться жінки сумні,
Бо давить плечі темнота камінна.

Шукаючи жадібно у твердині
Сріблястий промінь в еркері кружнім,
В покорі хиляться раби німі,
Згортаючи долоні до моління.

Стоїть палац у холоді безлюднім,
І не всміхається зоря до нього,
Його не пестить сонце у полудні.

Та прийде день і затріщать пороги,
Таємний шепіт зазвучить у слові
Й розмерзнуться підвали мармурові.

ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ

Десь ліри спів гримить — твоя тривога, —
І даль степів розвіє розпач твій,
Вкарбовує життя звук чарівний —
Із давнини козацька осторога.

Лиш сивий попіл — твій наділ убогий, —
З страхіть руїн вернувся мовчазний,
Тяжить гроза прабатьківських надій,
Пливуть човни до співчуття палкого.

Всміхається за берегом весна,
З Дунаю хвиль видніються пороги,
Торують шлях преславні імена.

Веде порив бійця крута вимога —
Твоя химерна радість все ж сумна —
Братів твоїх розійдуться дороги.

ПОХИЛЕНИЙ ЛЕБІДЬ

Хоча похилений мій лебідь в'яне,
Зберіг принаду давню мудрий птах,
Недарма рано груди він чесав —
Од споминів загоювались рани.

Курликали зріділі каравани,
Поволі пробирався в небі жах,
Його манив розпачливий той шлях —
І пестив поглядом він слід багрянний.

Почулося криштальне шарудіння,
І розросталась грізно власна тінь,
Знялися крила з грохотом тяжким.

Піднявсь, вінчаючи у хмарі грім,
Припавши враз до синього проміння,
Уздрів братів у мареві болінь.

ВОГОНЬ КВІТІВ

Мене оповиває чар годин,
Що пурпурові квіти заплітає,
Пашить і кличе весняним розмаєм
Горицвіт з затуманених долин.

Сіє камінь сильний та живий
Сріблястим димом на цьому узгір'ї,
І надівають сосни темносині
Убори блискотливі на зорі.

Погас жертвовник давнішніх богів, —
Хистких багать душі сумне палання,
Тремтить дзвінке повітря на світанні
І пар тепла підноситься з лугів.

Живиця грає струнами душі,
Різьбить деревам золоті тіари,
І лине різнобарвне світло з яру —
Вогні цих квітів ріжуть, як ножі.

Одначе я, таврований, — один,
Шепоче день ясний пісні безкраї,
Та сяйво гніту груди випирає
З старечих шелестінь моїх сивин.

ГРИЦЬКО КРАВЧУК

Страдальна мати гірко заридала,
Коли тебе в житті затаврували,

А дух летів в приречену добу,
Яка збудила пристрасну мольбу.

Втаївши в серці страху сухоцвіття,
Вдивлявся ти у ночі лихоліття.

А скільки сліз прийшлося тобі пролити,
Поки прийшла та довгождана мить.

Коли мала зоря замиготіла,
Ї вітчизна сумний вечір твій зігріла.

ПОРИВ У БЛАКІТЬ

Я мармур, що заліг у пласт земний,
З глибин правічних сам виймаю
І попелище це огненно краю, —
Багряні гори, доле, хорони !

Зієє пустота в нічній борні,
Манливо просить дань, аж ось світає,
В простори білий камінь дух вселяє —
І вдарять пальці в струни мовчазні.

Ця мрійна даль пресвітла і сумна...
Тягнусь до неї я всякчас думками,
Та дим безсилий стелиться клубками.

Дзвенить надія юна, мов сурма,
Любов вражає зовом серце кволе,
Та злякано роки спускають загорола.

БАЖАННЯ

У наглий час гарячої розправи
Співає мудрість співи жалібні,
Скупі слова у сонячній мольбі
Гойдаються, мов довголітні трави.

Цвітуть лани ромашок не для слави,
Ледь жевріють їх свічечки бліді,
Билина тратить силу у біді,
Згортає листячком сльозу відваги.

Та повива Перун свій блиск у хмару,
На груди насадивши твердий щит,
Старий поет — із дому ворожбит.

Глухий, він ловить підземельний звук,
Підсилить відгуки прадавніх мук, —
І правда засіє сонцем ярим.

МІКЕЛАНДЖЕЛО

Покрила густо нетрі сіра мла,
Висоти зір зв'язала у полоні,
І хилиться мовчання безборонне, —
Надія світла в папороть вросла.

Тополі сохнуть, никнуть без числа,
В розладді стріли носяться в розгоні,
Вітри зривають зрощені корони,
Снується в світі Тартару хвала.

Потоками пливе несити лава
І світить блискавиця величава —
Спокуса полум'я полонить зір.

Росте могутня в камені колона,
Красу сховавши на висотах гір —
Самотньому потрібна оборона.

ДИВНЕ МИСТЕЦТВО

Навчіть під синім небом плакати Тена,
Прийнявши хліб черствий, немов полин, --
Мистецтво дивне в безкраю руїн,
Де знищила снагу рука шалена.

Тополям молиться юрба численна,
В тривозі чує річки буйний плін,
І дід старий схиляється на тин,
Учувши гомін із степу пісенний.

Гучні катрени сповнені журбою
Щораз розбурхують шалену кров,
І спалахне чутливе серце знов.

Студену ліру я вночі настрою,
Порвуться струни, відживе любов,
І забринить загрозливо луною.

ВОДОГРАЙ

Дитям стою розгублений одвіку
В туманних згадках східних давніх літ,
Безмежний світ схилився, мов каліка, —
В завітних дум завжди тяжкий політ.

Збудилась гнівна доля первовіку
І розбиває молотом міцний граніт,
Стомилися від мрій мої повіки,
Нестямним попелищем шал поліг.

Давно вже б'ють піски у темні штори,
Манливо гладить сивину покора —
Однак зірнистим небом зве Дунай.

Сліпучо світить знов Волосожар,
Душа моя окутана у жар, —
Піднявсь з глибин потуги водограй.

НІЧ

Марить ніч непоправима.
Світло, мов гірка мета,
Манить сном оця долина,
Пестить місяцем уста.
Тужить мрій тяжке обличчя,
В брамі літери скоблю,
Золоті ворота кличуть,
Там ховають тінь мою.
Блимають всі смолоскипи,
Чути всіх сердець биття,
З небом сірим плачуть липи,
Спів жалоб схилив життя.
Вітер віє по низинах,
Самоту мою здвигне,
Час непримиренний болю
Грізним жалем спалахне.

ХВИЛИНА НЕСПОКОЮ

Тривожні сни збираються із гару,
Стерня навколо від пожеж рум'яна,
Шинель в обіймах, і холодна рана,
Пливуть у гніві неспокійні хмари.

В диму підносяться чужі примари,
Дзвенять під вітром уночі кургани,
Під небом голим сплять однополчани,
Гримлять водно незлічені удари.

Баркас покинув щастя тихий берег,
Борсається у сні страждальний жереб —
Земля хова вінок сухий у тьмі.

В тумані бачу тіні ранніх літ,
Тополі гнуться потайки самі,
Дуби лежать, — завіяно їх слід.

ГОЛУБИ ПОЖЕЖІ

Освітлює щораз буянь криницю
Стріла забутих днів з висот крутих,
І хочеться алмаз ясний знайти, —
Побіля брам нових співа жар-птиця.

Крилом махає явір білолиций,
Пташиний голос манить у сади,
І тулиться до древа доброти,
Таємно ніжитья в душі зірниця.

Пливе з віків старих відваг весна,
Плетуть хвалу забуті імена
З сіянь любові персня голубого.

Підносяться із мли мечі тривоги,
Від блиску миготінь душа гучна —
І плаче у степу мій сфінкс убогий.

ВЕЛЕСОВА КНИГА

Мережитьься нежданий дим річок
І обвиває всіх дешева шана,
Та гордий полянин рівняє крок,
І вись впаде жорстока, невблаганна.

Не будять молитовні дзвони зрана;
Відважному не стелять міст з дощок.
Зелена рута — дівчина кохана, —
Нещадний млин все меле в порошок.

Натягнена струна страждань до краю,
Зловісна тінь дерев летить із гаю, —
І звук запізнений розкриє суть.

Впаде боян в нерівному двобою,
Однак орли не знайдуть супокою,
І віще рокотання бурі не знесуть.

ПОДОРОЖНІЙ І СВІТ

Блукає він похмурими очима
Вчарований розгонами шляхів,
Росте душа у захисті полів,
Як блискавки вдаряють за плечима.

На небі світять зорі незлічимі,
В душі твоїй вже прочахає гнів,
І кличе в даль розкинутих країв
Рішучим розчерком похмільна рима.

Майнули дні, одначе недаремно
В непевний час нахлинуло страждання —
Зостався теплий попіл від палання.

Та швидше бистрих іскор в кожну мить
Волочаться клубки думок щоденно —
І тінь велична ходить і не спить.

ПОВОРОТ БДЖІЛ

У ранню годину у радості щирій
Злетіли численні червоні рої, —
З стебел соковитих і жовтих, і сірих
Знов бджоли збирали нектарні струї.

В тяжкім перелеті майнули до цілі,
Та скоро з дороги вернулись самі,
Бо літом зів'яли всі квіти похилі,
Дощами підмиті упали, сумні.

Розтанула радість невтомних походів,
Поблідли вже зорі в іржавих кущах,
Та далеч все кличе у ночі холодні
І цвіт золотистий чарує у снах.

ЛИПА ІЗ ГРЕЧКОЮ ЗБРАТАЛАСЬ

Липа стояла давно серед гаю,
Бджілки жовтаві довкола пливли,
Крильця рухливі у світлі розмаю
По квітах літали і радість несли.

Липа крислата запахла медами,
Листя хилилось під подувом мрій,
Втомлене гілля клонилось над нами,
Шепотом ніжним голубили рій.

?

Бджоли покинули борту глибоку,
Хмарам назустріч гудуть напролом,
Липа залишилась десь серед бору —
Гречка світилась червоним стеблом.

,

Вітер по гречці повіяв легенько,
Стовбур червоний на сонці горить,
Листя шепоче до рою тихенько —
Запах із поля на села летить.

Світла неситий, у праці невтомній
Шлях я шукаю щораз до мети,
Доля судила роки лиш бездомні, —
Все ж я збираю на нивах меди.

ПОКОСИ ЖИТТЯ

В мережах сивих днів, де дивний холод,
Заледь сіяє сонце в неспокої,
Богиня з бронзи марить над горою,
Щоб ніччю не затьмаривсь сонний голод.

Стрункі тополі тужать темним долом,
Блукає ніжна Мавка низиною.
Спустивши білі квіти над водою,
Спішить вінок сухий в пречисте лоно.

Тремтить у злій напрузі гніву лук,
Що ним орудує малий онук,
Розтягуючи зброю ту руками.

Шалений рід утрачений роками
Сотає по стерні, мов лісовий павук,
Рівчастий лан встеляючи стежками.

ЯКИМІВСЬКЕ НЕБО

Сухий загаєцький шлях попелом горить,
Терни лежать похилі і млою гнів блищить.
А вітер верещить і нагинає ліс,
В степу туман заліг, а голод сум приніс.

Верстаю в діл, іду, де смужка без хреста,
Де поглядом жалить вогнем сп'яніла мста,
Що з лона сіє кров по жовтім вівтарі,
Карає і пече на батьківській землі.

Порослий мій курган сіріє в млі бадиль,
Засмучений лежить у тлумі літніх миль,
Змівив могутній степ багатий свій
покров, —
Нуртує і болить в душі гаряча кров.

Човни всі застрягли, принишкла осока,
І весла всі гнилі, вода руда глейка,
Гребці розбіглись десь, під подувом
заграв,

Відчувши в дивних снах, що слушний час
настав.

Верніться, витязі, без страху на зорі,
Несіть моїй душі надію ізгори,
Чекатиму на вас обвіяний вогнем,
Співатиму про вас у райдугах поем.

БЕЛЛЕРОФОНТ

Онук Сізіфа в'є вінок відчаю,
Жорстока сила шлях йому торила,
Стріла у серці цвіт жалю убила —
Поразка рання в вир життя тручає.

Всміхається земля в терновім гаю,
Бо щитом небо чужини накрила,
В буянні днів горять в душі вітрила,
Та честь його підступності не знає.

Та заміри лихі хова любов,
Цариця сушить чорний плід обнов —
Розлігся дикий камінь небесами.

Невинним він простелить цей покров, —
Окрадений зрадливими листами,
Розкриє слава у тріумфі інші брами.

ЕДІП

Осліп від труду я тяжких років, —
Молився, схилений над чередою,
Летів вогонь небесний наді мною,
Був ним охоплений я з всіх боків.

Мішався піт із запахом степів,
Діливсь з старцями біля водопою,
А я — заклятий жінкою німою, —
І благий вчинок вже спасти не вмів.

Хотів втекти від погляду старої,
Відмовившись навмисне злої зброї,
Щоб ненароком не вразити долю.

Та розгубивсь без неї на весь вік,
У далі тихій захлиналась воля, —
Зостався тільки життєдайний крик.

АМАЗОНКИ

Пожежа світу в пам'ятливих снах
Вже знищила красу війною,
Жінки відважні, спалені жагою,
Малих дітей лишали по домах.

Зіниці заздрісні збирали прах,
І вабило зухвальство дух до бою,
А помста вікопомною ходою
Злобу вінчала на сухих полях.

Нащо руїни радості шукати,
Коли гарцюють коні по землі,
Збирають стріли пісню на крилі ?

Снагу світів у пройденій весні
Вітали міфа дзвони чарівні,
Митців вбирали у блискучі шати.

ГОЛОС ПРЕДКІВ

•

Роздавсь таємний голос, наче з гробу,
Коли лишень на хвильку задрімав,
Водила вперта тінь палку розмову, —
Надію на припоні звук тримав.

Я бачив, наче в сні, його личину,
Іздець самотній по стерні бродив,
Старця захриплий голос в ту годину
Мені у мозку молотками бив.

І горло різав черствий хліб, мов лезо,
Старечий докір гнув мене в батіг,
Забув тоді, як жайворонок в'ється,
Коли мудрець суворо застеріг.

І не розшукував підкову щастя,
Об мармур зачепився мій леміш,
І падав кінь у борозні щоразу,
Заплутавшись в дрібній густій спориш.

ОЧІ АПОЛЛОНА

Мармур хвилює в очах Аполлона,
Дзвони блакитні гудуть без кінця,
Зрання роздмухує полум'я дня
Скульптора подих всесильно-тендітний.

Буря не звалить всесильну Карару —
Сріблом тремтіння розцвічує ніч,
Там, де розпався іржавий метал,
Виріс почами твій утвір дочасний.

Радість манить і обманом заплатить,
Болісний усміх Кассандри — життя,
Вічно блищить у туманах доріг
Дуб без кори, від думок посивілий.

ТРЕМБІТА

В пориві піднеслись пісні верховини
В сіянні срібних розбурханих віт,
Вітрець світанковий прилинув орлино,
Щоб скарби неслися розкрилено в світ.
Трембіта врочиста звучала в тривозі,
Відбивши долин нестихаючий гніт,
Каміння спічаєте лягло у розлоги,
Позначивши марень розгублений слід.
На пляях підносив я духа офіру,
Відважно зборовши часів каламуть,
І вклав я надію у пестощі ліри,
І стяг розпустив, прямуючи в путь.
Настала враз осінь уся в позолоті
І крик журавлиний ущух на порі,
По скелях блукало відлуння скорботи,
Світилися бурі на шпилях гори.

Втомилися весла в житейському морі,
Під сонцем здригаються тіні доріг,
І цілі не видно в широкому просторі,
Лиш кличе трембіта в степи на зорі.

БУРХЛИВЕ СЕРЦЕ

Сидів, мов окутаний полум'ям жовтим,
Крізь сито густе уже сіялась ніч.
Зажурене ім'я упало на килим,
Як зерна розваги знесилений клич.

На хвилях здрібнілих спізнілого співу,
На стеблах високих розп'ялись літа,
І зерна здорові надії посіву
Гойдалися щасно у жовтих житах.

Сумливе склепіння охляло без барви
І промінь холодний щілини залляв,
У вікнах широких я крила розправив,
Щоб з дуба зірвати могутнє гілля.

Бурхливі пориви знов стали на чати,
А серце нагріло вже отчий покров,
Осяйно сповилась в кармінові шати
Глибока і ніжна, неждана любов,

БЕЗПЕРЕРВНИЙ ПОЛІТ

Не погасне місяць, марить рівновага
І чатує простір зоряна мета,
Всім шепоче ніжно пурпурова спрага,
А в мені похилі шепчуться літа.

Навіває в душу стільки супокою
Битий слід прочанський травами степів,
Розтинаю даль стрілою золотою,
І витає в зорях мій одвічний спів.

Теплі віщування ще таїть повітря,
Навкруги безмежні стеляться шляхи,
Срібнокрило жде вечірнє безвітр'я
І здолать не може вогняні штрихи.

Привиди химерні дивляться за мною,
Обсипають пилом постаті століть,
Та живі троянди бризкають весною,
В небо аромат їх лине мимохіть

ПРАВІЧНИЙ ДУБ

Одвічний страх затримує прохожих,
А вітер дме, висвистує в степах,
Злетіло гроно з кетягів померзлих,
Зіпріло все в покинутих лісах.

Лісничий дивний тайни неба знає,
Йому вклоняються дуби століть,
Віки спішать, турбота не минає —
В яру застигла постарілих літ.

Завмерло все, прохожих вже немає,
А голос неба туго все бринить,
Правічний дуб із соків набрякає,
Весну пробудить він в належну мить.

СЛІПУЧЕ ДЗЕРКАЛО

Поміж ялиць у спалаху заграв,
Де розцвітав калини цвіт рум'яний,
Зринав сильніше поклик жданий,
Який віки у серці не стихав.

У сні літав над покосом отав,
Облудна прикрість прикривала рани,
І лилась дивна пісня тричі грана,
Поки я тіль часів чувати став.

Залишив сумніви побіля хати, —
Хотіла давня мисль мене піймати,
Заплутавши шляхи моїх хотінь. —

Став я боротися проти засилля,
Шукаючи в безтямі гойне зілля, —
Та дзеркало сліпило очі в темноті.

СЛОВО

Мов древо, розбурхавши соки із себе,
Уперше з'явилося слово з землі,
У ночі багряні, під зеленню стебел,
Крутило коріння у гніву кублі.

І жаром те слово блукало в дорозі,
І древо котило той шум у терни,
Сплелось на скелі коріння на розі
В задумі вергало рум'яні вогні.

І нас, що вродились у розпачі бурі,
Ще раз обезсилять пориви увисьь,
І щедро роз'ятрить галуззя похмуре
Відвічне кипіння, і гамір, і блиск.

Задармо здружилась калина із буком,
Уся розрослася, згубила і гнів,
Із хмар сивоплинних збирається мука,
Невпинно талує дарунки полів.

І світлом обносить незгойні ті рани
І пісню, що б'ється в простори буття,
У хвилях зрадливих, в оглухлій пошані,
Вже ніч непроглядна січе співчуття.

НА ОБЧИНІ ЗАМЕТІЛЬ

Мимохіть дрижить струнке стебло
Там, де спогад давнини роїться,
Бори смерекові замело, —
Темне небо в розпачі іскриться.

Мов примари, із вузьких щілин
Снігові бушують непокори,
В Обчинах вже спалахи годин
З поспіху громадять сніжні гори.

Вітер безпритульну в'яже тугу
Блискотливих мурів і споруд,
І зриває рокотань наругу —
У тривожнім серці самосуд.

Сльози непомітно ми толочим,
Що упали коло стін міцних,
Різка чуто в тишині пророчій,
Дзеленчання споминів тяжких.

НА КРУЧІ

Щемить у темряві прозорість віч
І чорний дим запалює тарелі,
Земля холоне у вогкій пустелі,
На груди пил зірчастий стелить ніч.

Женуть вітри, немов жорстокий клич,
Дорогами лункими, мов свирелі,
Лягає він окутаний шинеллю, —
Скидаючи ранець порожній з пліч.

Стирчать коралями зіпрілі брови,
Степів снуються запахи століть,
Вітри розгнуздані гудуть суворо.

Так тінь твоя сковзає біля дому,
Захиснику свободи невідомий,
Що в пам'яті моїй ожив в цю мить.

Світивсь лише в тумані суворий стовп
судьби.

І раптом їм почувся далекий клич
родимий,
І сніг розтанув нагло в степах сухих сіянь
На крилах підняла їх любов непоборима,
Назад їх повернула до місць своїх
страждань.

ОСІННІЙ ЕКСПРОМТ

Стрясає листя жовта осінь,
Кладе в пелену мокрі ранки,
Опухлий вузлик сонця просить —
І проситься вино у шклянки.

Запахло поле сірим димом,
І світиться нова пшениця
І дзвонить завтра, наче тамбурином, —
Підморгує йому з лісів живиця.

АКВАРЕЛЬ

Дрімаю я в зеленім полі,
Кружляють наді мною сни,
З жагою ловлять тіні кволі
Весни.

Я чую голоси охриплі,
Луна їх б'є в глухі кутки,
Термосяць груди, сиплять солі
Зірки.

Пливуть роки, сивіють брови
І хилиться в журбі чоло,
Як видерти мені із серця
Жало ?

Дрімаю я в зеленім полі,
Кружляють наді мною сни,
Від вітру хиляться тополі
Рясні

КВІТ ДУШІ

Розвіялись вітри й розбурхали весну,
Підносить бурю небувалу блиск неземний,
Зустрівши в давній книзі вістку потаємну,
Зігнутого лукаво гніву не зжену.

Згорів мій лан, потрухле жито я трясу,
Рясну лозу зелену гну шалено,
Сопілку ніжну я майструю недаремно,
Щоб гамувать гадок, що нищать череду.

У присмерку росте журба моїх годин,
Коли в руці стискаю білу чашу
Й рожевий обрій оглядаю сам один.

Покіль поволі вітер не погасне в хащі,
І квіт душі розквітне пишно понад чаром,
Щоб приголубить долю злякану пожаром.

ПРОРОСТКИ

Тривожить серце так громово
Той терен, що зійшов з жалів,
І прозвучало марно слово, —
Косу життя я не заплів.

І скосний дощ трясе літа,
Змиває межі почорнілі,
Рясна словесна суєта
Вже не наситить дух зболілий.

Не борони життя безрадне,
Бо віє вітер на Лиман,
І котиться ріка нещадно, —
У снах запанував туман.

Минулися хвилини гніву,
Розвіялися пелюстки,
Проростками на сивій ниві
Стирчать ізмучені рядки.

ЛИСКУЧА ТІНЬ

Це був неначе сон: мене будили
Блискуча тінь і сині в серці рани,
Не зміг орел у ніч ясну шугнути,
Щоб захистить гніздо своєї сили.

Тополі путь мені загородили,
Одвічний шум, незглиблені сліди,
І колоски буяли, як ліси,
І плакали розхитані вітрами.

Ламалися коліна, наче струни,
Коли переступив я рідні броди,
Й ряди осик мружилися в жалобі,
Вливаючи своє тремтіння в душу.

КОСМІЧНА ДОБА

Гуде над шляхом дикий поїзд,
Дороги снігом замело,
Лише вітри разносять посвист, —
Замерзло кволе джерело.

Холоне мед і вже не ллється,
Покинула садок бджола,
З тепла лиш спогад зостається —
Потрухла хата край села.

Всміхається у сяйві раннім
Гілля зацвілої верби, —
Тополя меркне у тумані,
На тлі космічної доби.

ПОСУХА

На тих стернях покоси
на крайнім роздоріжжі,
Палає тут повітря,
вогніє у підстіжжі.
І віє вітер знов провісником ідей,
Надія тут сумна затемнює рівнини,
Із острахом ковильний запах п'яний лине.
Зчорнілий смуглий стовп
серед струнких тополь,
Стерня вночі горить —
димить сухий король.
Щоб жовтий степ блідів пустельно і убого
І більш не клекотав нестримно та розлого,
Піднеслась з царства тіней заспана мара,
І загубила блиск розрита тут гора.

СТОРОЖ СТЕПУ

Піднеслись сторожем над краєм гори,
Вершини тліють подивом хмарини,
Над степом золото блискуче лине, —
Обтяжені копитами простори.

А вітер ятрить рани непокори,
Женуть невпинно сироту стежини
В давно забуті світом цим долини, —
Сумління затуляють темні штори.

Стерня прикрила мрії шестокрилі
На перевалах надмогильних літ,
Та сумом життєдайним блиснуть крила.

Повстануть білі мури хвиль безмовних,
Конаюча жарина верне в світ,
І знов запалиться зоря бездомних.

СИЛА В ЖАРИНІ

Гримлять, клекочуть пізньою порою
І мрію розривають вітри злі,
Хоч деревіє дика міць в імлі,
Надія тепла душу в мить загоїть.

І думка їжитья від цього бою,
Холодний піт стікає по чолі,
Корону віддають враз королі,
Коли самотність кличе їх до болю.

І знаю я, що лаври понад міру
Приніс я демонам в офіру —
Обоз життя мене не врятував.

Впаду осліплений від цих заграв,
Схрестивши пальці втомлені на лірі,
Билиною серед пахучих трав.

ДИВОСВІТ

Безмежне світло розплилося, —
переламаються мости.
Пригнулось подивом колосся :
печаль незгаслу нам нести.
Степи блищать знов жовтобурі,
воскресши спалахом дивним,
Коріння верб, відпорне бурі,
знялося подихом одним.

Надії хвилі променисті
зітерли в пил усю журу,
Високошумний вал іскристий
підніс увись нову зорю.
Торкнувшись серця, пісня лине ;
воскресши повівом сильним.
Літає зграя журавлина —
цей сонцебризний пілігрим.

ЗМІСТ

Томіс	5
Шевченко	6
Нові жнива	7
Творець	
I. «Буяння радості розцвіло в снах	8
II. «Зібрався в довгу путь онук	
Даждьбога»	9
III. «Стояв він на горбі й трубив у ріг»	10
Рубенс	11
У соборі	12
Іван Вишенський на Афоні	13
Павло Грабовський	14
Загасання Лесі	15
Непоборна надія	17
Завтрашній Гамлет	18
Шумлять тополі	19
Пожежа	20
На кону життя	21
Вітряк розп'ятий	22
Світла осінь	23
Вечірні обрії	24
Незгасна свіча	25
Згасання юного поета	26

Осіння ніч в Парижі	27
Самітність калини	28
Шатро в сіянні	29
Нова весна	30
Зодчий	32
Потрясіння	33
Тайна ночі	34
Болісне визрівання	35
Останній могікан	36
Знесилені крила	37
Таємність	38
Варфоломейська ніч	39
Розлука	40
Широчінь	41
Мати	42
Похилені ліси	43
Лісовик	44
Лист далекому другові.	45
Безборонність	46
Заповітна путь	47
Заворожений палац	48
Запорожець за Дунаєм	49
Похилений лебідь	50
Вогонь квітів	51
Грицько Кравчук	53
Порив у блакить	54
Бажання	55
Мікеланджело	56
Дивне мистецтво	57
Водограй	58
Ніч	59
Хвилина неспокою	60

Голубі пожежі	61
Велесова книга	62
Подорожній і світ	63
Поворот бджіл	64
Липа із гречкою збратались	65
Покоси життя	67
Якимівське небо	68
Беллерофонт	70
Едіп	71
Амазонки	72
Голос предків	73
Очі Аполлона	74
Трембіта	75
Бурхливе серце	77
Безперервний політ	79
Правічний дуб	80
Сліпуче дзеркало	81
Слово	82
На Обчинах заметіль	84
На кручі	85
Камінна мережа	86
Осінній експромт	88
Акварель	89
Квіт душі	90
Проростки	91
Лискуча тінь	92
Космічна доба	93
Посуха	94
Сторж степу	95
Сила в жарині	96
Буря в степу	97
Дивосвіт	98

Відповідальний редактор: МИКОЛА КОРСЮК
Технічний редактор: СТЕВАН ЛЕПОЄВ

Підписано до друку 10.XI.1980. року. Видавн. арк. 1,94.
Друк. арк. 4,33.

Tiparul executat sub comanda
nr. 1392 la
Intreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97
București,
Republica Socialistă România

Kiril Kuŭiuk-Kotrżynski
SPERANŢA DE NEÎNFRÎNT
(poezii lb. ucraineană)
Editura Kriterion
Bucureşti, 1981

Lei 5